

Szántai János fordításai

Az alkoholisták verse (Poemul alcoolicilor)

Jaj, szegény, jaj, szegény alkoholisták,

hogy nem szól senki hozzájuk egy jó szót!

De főleg, főleg reggel, amikor dülöngélve mennek

a falak mellett

és néha térdre esnek és olyanok, mint egy ügyetlen

diák betűi.

Csak az Úristen, az Ő nagy jóságában,

csak Ő kerít az útjukba egy kocsmát,

mert Neki könnyű, mint a gyerekek,

aki gyufásdobozt tologat az ujjával. És

épp hogy eléri az utca végét, a sarok mögül,

ahol addig nem volt semmi, hopp, mint egy nyúl,

elébük ugrik a kocsma és megtorpan.

Akkor gyermeki fény gyúl szemükben

és rettenetesen izzadnak a nagy boldogságtól.

És délig a város csupa bíbor.

Délig háromszor jön el az ősz,

háromszor jön el a tavasz,

háromszor mennek, jönnek a madarak a meleg országokból.

Ők pedig beszélnek és beszélnek, az életről. Az életről,

úgy általában, még a fiatal alkoholisták is

kedves felelősséggel értekeznek.

És még ha dadognak és el-elakadnak is,

nem azért van, mert szörnyen magvas dolgokat fejtegetnek,

hanem, a fiatalságból merítve ihletet,

sikerül nekik valóban megható dolgokat mondani.

De az Úristen, az Ő nagy jóságában, nem áll meg itt!

Hamar lyukat fúr ujjával a Mennyország falába

és felkéri az alkoholistákat: figyeljenek.

(Ó, ki látott már ennyi boldogságot egyetlen ember vállán!)

És ha remegésük miatt nem is látnak többet

egy foltnyi fűnél,

mégis, rendkívüli dolog ez.

Amíg az egyik feláll és mindent elront. És azt mondja:

„Hamarosan, hamarosan eljön az este,

akkor majd pihenünk és nagy béke száll reánk!”

Akkor egymás után felállnak az asztaloktól,

zsebkendővel törölgetik nedves ajkaikat,

és nagyon, nagyon szégyellik magukat.

Pohár (Pahar)

Tündéri éjszaka van.

A Hold sárgán és kereken remeg a pohárban.

Bedugom az ujjam a pohárba.

Aztán könyökig belenyúlok a pohárba.

Aztán vállig belenyúlok a pohárba.

A vodka hideg mint a jég.

A pohár alján van egy nagy kőlap.

Meg száraz falevelek és fekete gyökerek.

Meg egy kihasadt gumicsizma.

A pohár alján van még egy rozsdás kályha.

Bedugom a fejem a pohárba.

A vodka hideg mint a jég.

Kinyitom a szemem a pohárban.

A pohárban jól látok szemüveg nélkül is.

Mondom: „Minden álom és harmónia.”

A kőlap fehér, piros erezettel.

Megpillantom a fenavadat.

Hallom, amint halkan dorombol, mint egy macska.

Látom kék lábait.

Látom rettenetes farkát, amint előbújik a kőlap alól.

A kőlap mellett tisztavízű forrás csörgedez.

Halkan susog a kavicsok fölött.

A forrás körül örökké zöld a fű.

A fű közt törékeny virágok nőnek.

A forrásban gyerekek úsznak, aprók, mint a babák.

Csodálatosan gyors mozdulatokkal úsznak.

Vidám színű ruhácskáiban, ingecskéiben, nadrágocskáiban úsznak.

Ők a pohárangyalok.

A pohárangyalok nem harapnak és nem bántanak senkit.

Hánynom kell a szánalomtól, hánynom kell a bánattól.

Hánynom kell, arra gondolok, hogy esetleg lenyelhetek egy pohárangyalt.

Sírnom kell, hiszen az angyal hirtelen nagyon egyedül lenne.

Sírnom kell, hiszen egész éjszaka csukladozva sírna bennem.

Sírnom kell, hiszen óvódás dalokat énekelhetne bennem.

Énekelhetne, vékony hangon, „Itt a tavasz, itt van már!”.

Ujjaimat belevájom a fenevad hátába, ereszkedem a pohár feneke felé.

Van ott egy kőlap, piros erezettel.

Végignyúlok a piros erezetű kőlapon.

Távol, a pohárban, egy kutya ugat.

Ősz van.

Napfogyatkozás.

A Hold sárgán és kereken remeg a pohárban.

Egy gyertyával kormozott üvegdarabon át látom, amint egy fekete légy elszáll a villanykörte előtt.

Ujjaimat belevájom a fenevad hátába, kihúzom a fejét a kő alól.

Rettenetes háta kígyózik, mint vonat a hegyek között.

Körmeimmel kihúzom a fenevad mozdonyát a kőlap alól.

A pohárangyalok szépen megfogják egymás kezét és körben táncolnak.

A pohárangyalok táncolnak és énekelnek körülöttünk.

„Minden álom és harmónia.”

A fenevad egyik szeme az anyámé, a másik szeme az apámé.

A pohárban jól látok szemüveg nélkül is.

Olvasom az anyám szemében: „Te gyerek, mikor jön már meg az eszed?”

Olvasom az apám szemében: „Te gyerek, mikor jön már meg az eszed?”

A pohár vasgyűrűként szorul a homlokom köré.

Fáj.

A fejem nekicsapódik a falnak: egy, kettő, egy, kettő.

A pohárangyal fájdalmában csukladozva sír.

A pohárangyal vékony hangon énekel bennem: „Itt a tavasz, itt van már!”

„Minden álom és harmónia”.